

trolighed for mulig at adsprede og opmuntre ham lidt.

Selv den flygtigste Erotik var der fra ingen af Siderne Tale om — og i denne Henseende herskede der heller ingen Misforstaaelse imellem dem.

VI.

Emanuel var gaaet ud af en Laage i den yderste Ende af Præstegaardshaven, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Han befandt sig her paa Egnens højeste Punkt, den saakaldte „Præstebakke“, fra hvis Top man kunde se milevidt ud over Landet. Overalt laa de lysegrønne Rugagre og glitrede i Solen mellem det mørke Pløjeland; over Moser og Kær bølgede lette blaa Taager; Grøfter og Mergelgrave dampede, og over hele Landet laa en Luft saa grødefugtig, saa foraarsfrisk, saa fyldt med Sol og forjættende Fuglekvidder, som om Sommeren kunde holde sit festlige Indtog, hvad Dag det skulde være.

Emanuel fulgte en Sti, der fra Præstegaarden gik over en Række øde Udmarker ud imod Fjorden.